

Rozjímanie na utorok 34. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 34.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: vložiť
istotu do Pána; Kristus v
Eucharistii; Boh prebýva aj v
každom kresťanovi.

KRÁSU JERUZALEMSKÉHO CHRÁMU
obdivovali vtedajšie civilizácie. Po
jeho zničení Nabuchodonozorom a
deportácii do Babylonu bol chrám
vďaka viere hebrejského ľudu
starostlivo obnovený. Tento nový
chrám pochádza z roku 536 pred Kr.
Kniha Machabejcov rozpráva o tom,

ako bol po znesvätení opäť postavený na uctievanie Pána. V Ježišovom čase už kráľ Herodes tento komplex zreformoval a rozšíril. Pre Židov bol napriek všetkým premenám dejín naďalej dôvodom hrdosti a vernosti zmluve s Bohom.

Zo všetkých týchto dôvodov boli poslucháči prekvapení a vystrašení, keď im Ježiš prezradil, že o niekoľko rokov bude chrám opäť zrovnaný so zemou. Bolo to zjavné nebezpečenstvo, a keďže to zaznelo z Pánových úst, mali o to väčší dôvod cítiť sa znepokojení. „Vieme si predstaviť, aký účinok mali tieto slová na Ježišových učeníkov! On však nechcel znevážiť chrám, ale dať im i nám najavo, že ľudské stavby, aj tie najposvätnéjšie, sú dočasné a nemali by sme do nich vkladať svoju istotu. Koľko domnelých istôt sme vo svojom živote považovali za definitívne a potom sa ukázali ako pomíjateľné!“[1].

„Prebývať pod ochranou Najvyššieho, žiť s Bohom: to je riskantná istota kresťana,“ povedal svätý Josemaría. „Na jednej strane byť presvedčení, že Boh nás počuje a že je tu pre nás; a tak sa naše srdce naplní pokojom. No na strane druhej, život s Bohom nepochybne vyžaduje podstúpiť aj riziko, pretože Pán sa neuspokojí iba s časťou: chce všetko. A aj za najmenšie priblíženie sa k nemu bude vyžadovať ochotu a pripravenosť na nové obrátenie, na novú nápravu, pripravenosť pozornejšie počúvať jeho vnuknutia — tie sväté túžby, ktoré necháva klíčiť v našej duši — a premieňať ich na skutky“[2].

ZRIADENÍM CIRKVI sa chrám, do ktorého sa chodilo uctievať Boha, stal Kristovým telom a osobitným spôsobom jeho eucharistickou

prítomnosťou. Sväté prijímanie je „miestom“, kde nás očakáva. „Ten chlieb, ktorý vidíš na oltári,“ hovorí svätý Augustín, „posvätený Božím slovom, je Kristovo telo; ten kalich, či skôr to, čo je v ňom obsiahnuté, posvätené Božím slovom, je Kristova krv. Takto nám náš Pán Ježiš Kristus chcel zanechať svoje telo a zanechať svoju krv, ktorú za nás vylial na odpustenie našich hriechov. Ak ju dobre prijmete, budete takí istí, ako to, čo prijímate“[3].

„Cirkev žije z Eucharistie. Táto pravda nevyjadruje len každodennú skúsenosť viery, ale synteticky zhrňa aj jadro tajomstva Cirkvi. V rozmanitých podobách s radosťou zakúša, ako sa neustále potvrdzuje prísľub: *A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta* (Mt 28, 20), no vo svätej Eucharistii, kde sa chlieb a víno premieňajú na Pánovo telo a krv, sa mimoriadne teší z tejto prítomnosti“[4].

V skutočnosti my ľudia prežívame jeho sviatostnú prítomnosť ako predsieň do večnosti. O to viac v tomto mesiaci zosnulých, v ktorom snívame o nebi, kde na nás čaká Boh, Panna Mária, svätí, sväté a tolko príbuzných. Prijímanie svätého prijímania a chvíle vďakyvzdania po prijímaní môžu byť predobrazom tejto radosti. Osvetlenie miest v noci pri pohľade z oblohy je podobné tým ostatným svetelným bodom, ktoré nikdy nezhasínajú, kde je skrytý Pán: každý svätostánok je nekonečný jas.

V SRDCI KREŠŤANA prebýva Pán. Vieme, že aj my sme chrámom Ducha Svätého, a preto v istom zmysle nemusíme nikam chodiť, aby sme sa obrátili k Bohu. Nič nás nemôže vystrašiť. A ak nás možno zarmucuje skutočnosť, že ho môžeme uraziť, ani to nás nevedie k tomu, aby sme žili v

strachu, pretože vždy máme možnosť, že nám bude odpustené. Božia láska je taká veľká, že dokonca ochotne zabúda na naše previnenia a odpúšťa nám.

V neustálej radosti zo všetkých „miest“ Božej prítomnosti nám nič nevezme pokoj, aj keď ťažkosti môžu byť veľmi veľké a skutočne bolestivé. „Ak je Boh za nás, kto je proti nám?“ (Rim 8, 31). Vnútorňý pokoj, sila uprostred protivenstiev, je dar, ktorý pochádza z prežívania neustálej Pánovej blízkosti. To, čo sa deje okolo nás, je tiež trvalou príležitosťou, aby sme všetko prinášali Pánovi.

„Sme kontemplatívne duše,“ hovorí svätý Josemaría, „s neustálym dialógom, ktoré sa snažia stykať sa s naším Pánom v každom okamihu: od prvej myšlienky dňa až po poslednú myšlienku noci. Pretože sme zamilovaní a žijeme z lásky, neustále

upierame svoje srdce na Ježiša
Krista, nášho Pána, a cez jeho matku
Máriu sa dostávame k nemu a cez
neho k Otcovi a Duchu Svätému“[5].

[1] František, *Anjel Pána*, 13-XI-2016.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*,
bod 58.

[3] Svätý Augustín, *Kázeň* 227.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Ecclesia de
Eucharistia*, bod 1.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 59b.
